

Přežili jsme!
LAVINA

**Zachovej klid.
Přemýšlej.
Zachraň se.**

Terry Lynn Johnsonová

FRAGMENT

Přežili jsme! – Lavina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Terry Lynn Johnsonová
Přežili jsme! – Lavina

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Terry Lynn Johnsonová

FRAGMENT

Mikovi – lavině tvořivé energie a šarmu

KAPITOLA JEDNA

„Pověz mi, jak jsi přežila tu lavinu,“ požádal mě reportér. Odložil telefon na jídelní stůl, který jsme měli mezi sebou, zapnul nahrávání, připravil si pero a zápisník a podíval se na mě pohledem plným očekávání. Voněl čerstvě posečenou trávou, inkoustem a letními zahradními rajčaty.

Bezděčně jsem se ohlédla po svém bratrovi, ale nikde jsem ho neviděla.

„Určitě si nechcete promluvit i s Ryanem?“ zeptal se reportéra můj táta, zatímco si připra-

voval šálek kávy. „Je velmi všímavý a zřídka opomene nějaký detail.“

„Možná později.“ Reportér se na mě usmál. Ale jeho úsměv trochu kazil jeden mírně pokrivený zub. „Nejdřív bych to rád slyšel od Ashley.“

„Ta lavina vlastně nebyla to nejhorší,“ spustila jsem. „Ale nikdy nezapomenu na to dunění. A na to, jak rychle se to stalo. V jeden moment jsme jeli na lyžích a v druhý nás smetla lavina. Narazila do nás a já jsem se nedokázala udržet na nohou. Nemohla jsem dýchat. Sníh byl všude. Jako by se zničehonic rozpoutala sněhová vánice. Nic jsem neviděla...“

„Počkej.“ Reportér vypnul nahrávání. „Vysvětlil jsem tvým rodičům, Ashley, že píšu seriál o statečných dětech jako ty, o dětech, které přežily v divočině. Čtenáři budou zvědaví na všechno, co sis myslela, co jsi dělala, tak, aby se z toho mohli poučit, kdyby se něco podobného přihodilo i jim. Kde jsi byla a jak se

to stalo? Zkus mi povědět všechno, na co si vzpomeneš.“

Nepodíval se na tátu ani na nikoho jiného. Jenom na mě.

Zjištění, že o mně bude psát v seriálu o statečných dětech, mě znervóznilo. Vždycky jsem byla obyčejná Ashley Hilderová, dvanáctileté dvojče úžasného Ryana Hildera. Na rozdíl od něj jsem nikdy dřív nebyla ničím zvláštní.

Reportér znovu zapnul nahrávání. „Pověz mi svůj příběh.“

Opřela jsem se o opěradlo a snažila jsem se vybavit si vzpomínky na ten den. „Všechno to začalo těmi rosomáky.“

KAPITOLA DVA

Před dvěma měsíci

„Snaž se udržovat tempo se svým bratrem, Ash,“ vybídl mě táta.

Tohle jsem slýchala celý život.

„Jestli chceš být rychlejší, nebo dokonce nejlepší v družstvu, musíš se víc snažit,“ pokračoval.

Šustění mých lyží jeho hlas trochu tlumilo, ale přesto jsem jasně a zřetelně slyšela, co řekl. *Bud' tak dobrá jako Ryan.* A já jsem opravdu chtěla, aby byl táta pyšný i na mě.

Průvodce z chaty, kde jsme se ubytovali, nás vysadil na začátku lyžařské trasy v Chiseler Ditch. Chtěli jsme si zalyžovat ve slavných horách státu Wyoming. Zasněžené horské vrcholy kolem nás trčely jako bílé tesáky. Ve Vermontu, kde jsme žili, jsme také měli hory, ale ne takhle vysoké.

Byl konec března a sněhové podmínky byly přímo dokonalé. Včera napadl sníh a stezku pokrýval prašan. Prošlapávali jsme stopu jako první, což byla při provozování skialpinismu vždycky moje oblíbená část. Průvodce nás informoval, že pod hranicí lesa je lavinové nebezpečí mírné – na druhém stupni z pěti. Ve vyšších horských oblastech je značné, na třetím stupni z pěti. My jsme dnes ale kvůli mámě chtěli zůstat dole, protože se na lyžích necítila tak jistě jako my.

Zastavili jsme, abychom poobědvali, a přitom jsme prostudovali brožuru, kterou jsme ráno dostali na chatě. Kromě mapy jsme v ní

našli i informace o rosomácích. Skupina přírodovědců zkoumala, jak rosomáky ovlivňuje rekreační aktivita. Na Colt Summit umístili lep- kavou past, která měla zachytit jejich chlupy.

„Poslechněte si tuhle pasáž z knihy Dou- glase Chadwicka *Ze života rosomáků*,“ ozval se Ryan a začal číst úryvek uvedený v brožuře. „Pokud mají rosomáci nějakou strategii, je to takhle: Jdi tvrdě za svým cílem, šplhej vyso- ko, drápej se do prudkých svahů a nikdy před ničím neutíkej, dokonce ani před největším medvědem a hlavně ne před nejvyšší horou.“ Ryan nastrčil ruku před obličej a pro drama- tičtější efekt ji zkroutil jako dráp. „Vyšplhej úplně všude: na stromy, útesy, lavinové sva- hy, vrcholy. Sežer úplně všechny: živé, mrtvé, shnilé, losa, myš, lišku, žábu, dosud teplé srd- ce i dávno zmrzlé kosti. Cokoliv rosomáci dě- lají, dělají to zcela beze strachu. Žijí svůj život tak intenzivně a neúprosně jako nikdo jiný.“

„To o sežrání všech je nechutné,“ pozname-

nala jsem a hodila jsem po Ryanovi sněhovou kouli.

„Představ si, že bys rosomáka opravdu zahlédla,“ nadhodil Ryan s povytaženým obočím jako vždy, když ho zaujal nějaký nový plán. Ryan měl vždycky nějaký nový plán.

Po obědě jsme pokračovali směrem k Marmot Shelter, vyhřívané jurtě, kde si máma chtěla udělat „opravdovou“ přestávku. Ryan jel jako obvykle v čele. Za ním jsem jela já a pak táta. Máma měla co dělat, aby nám stačila. Jeli jsme po stezce, která vedla mezi zasněženými smrky a jedlemi.

Když Ryan zrychlil, ohlédla jsem se po rodičích a pak jsem se rozběhla za ním.

„Jedte napřed,“ zavolal za námi táta. „Já zůstanu s mámou. Setkáme se u jurty.“

Ryan ještě víc zrychlil a jeho batoh, plný obvyklého lyžařského vybavení, mu divoce poskakoval na zádech. Věděla jsem, kam má namířeno.

„Jedeš, nebo ne?“ houkl na mě přes rameno. „Jestli si pospíšíme, stihneme to prozkoumat.“

„Počkej,“ opáčila jsem. „Vždyť ani nevíme, kde to je.“

Ryan zastavil a z kapsy vytáhl mapu, kterou si tam po obědě nacípal. Ukázal na Colt Summit. „Ale jo, víme. Není to daleko. A kromě toho přece ráda jezdíš mimo vyznačené trasy, ne?“

Vždycky jsem mu říkala, že lyžování je mnohem zábavnější, když se jezdí ve volném terénu. To mě na prázdninách bavilo ze všeho nejvíc.

Ryan vrátil mapu do kapsy, pak si z batohu vytáhl přilbu a nasadil si ji na čepici. „Vím, že se tam nahoru toužíš podívat a projet se po nedotčeném sněhu.“ Zazubil se na mě.

Colt Summit prosvítal mezi stromy.

„Tak vzhůru na cestu,“ zvolal Ryan, odstrčil se a cestou dolů po mírném svahu nabíral rychlost.

„Hej!“ Vyrazila jsem za ním.

Pustili jsme se divokého závodění k další vyvýšenině, ale nemělo to smysl. Nikdy jsem ho nedokázala porazit.

Být dvojčetem je těžké. Všichni vás neustále srovnávají. I když je Ryan kluk a já jsem holka, jsme si podobní. Máme tmavé vlasy, tmavé oči, špičatou bradu a důlek v levé tváři. Baví nás dělat stejné věci. Dokonce jsme ve stejném lyžařském družstvu. Lidé mi ale nikdy nezapomenou připomenout, že Ryan je ve všem lepší.

Jakmile jsem vjela na drsnou nerovnost, batoh na zádech mi prudce nadskočil. Zastavila jsem a napila jsem se ze své nerezové láhve uložené v termoobalu. Byla téměř prázdná. V dálce se do výšky vypínal ledem pokrytý Grand Teton, nejvyšší hora pohoří Teton a druhá nejvyšší hora ve Wyomingu. Colt Summit se nacházel napravo, kousek před námi. Vydechla jsem a můj dech se v chladném vzduchu srazil.

Rukama v rukavicích jsem pevně sevřela lyžařské hůlky.

Zastavili jsme na místě, kde se stezka roz-
dvojovala, Ryan znovu vytáhl mapu a ukázal
do ní.

„Podívej. Měl jsem pravdu. Kdybychom se
dali vlevo, dostaneme se k jurtě v Marmot
Valley. Ale past na chlupy rosomáků je na Colt
Summit. Jedme tam a třeba se nám podaří za-
hlédnout skutečného rosomáka.“

Poškrábala jsem se na hlavě a ohlédla jsem
se. „Víš určitě, že to stihneme?“

Začal padat sníh a na lyže nám sedal další
prašan. Když jsem zvedla hlavu a zadívala se
k vrcholu, na horký obličej mi padaly obrov-
ské sněhové vločky a rozpouštěly se. Posunula
jsem se k Ryanovi a natáhla jsem se po jedné
straně mapy.

„Museli bychom se dát doprava a sledovat
stezku zhruba k tomuto místu,“ vysvětlila
jsem s očima upřenýma do mapy, kterou jsme

drželi mezi sebou, a ukázala jsem. „A pak překročit tenhle hřeben. Teprve pak by se nám otevřela cesta ke Colt Summit. Měli bychom počkat na mámu a tátu.“

Ale po několika minutách, kdy jsme stáli na místě a nehýbali se, nám začala být zima. Pot na naší kůži zledovatěl. Vytáhla jsem z batohu přilbu, dala jsem si ji na hlavu a utáhla jsem si řemínek pod bradou. Podívali jsme se jeden na druhého a oba jsme beze slova zabočili vpravo. Rozběhli jsme se, abychom se co nejdřív zahřáli. Ryan jel jako první.

„Pospěš si,“ zavolal na mě. „Jestli sebou hodiš, budeme tam a zpátky, než nás doženou. A kdyby ne, uvidí naše stopy a budou vědět, kde jsme. Nedělej si starosti, sestřičko.“

Pokud jde o pořadí při porodu, šest minut má zjevně obrovský význam. Ryan mi nikdy nezapomněl připomenout, který z nás se narodil jako první.

Na hranách širokých lyží jsme rychle stou-

